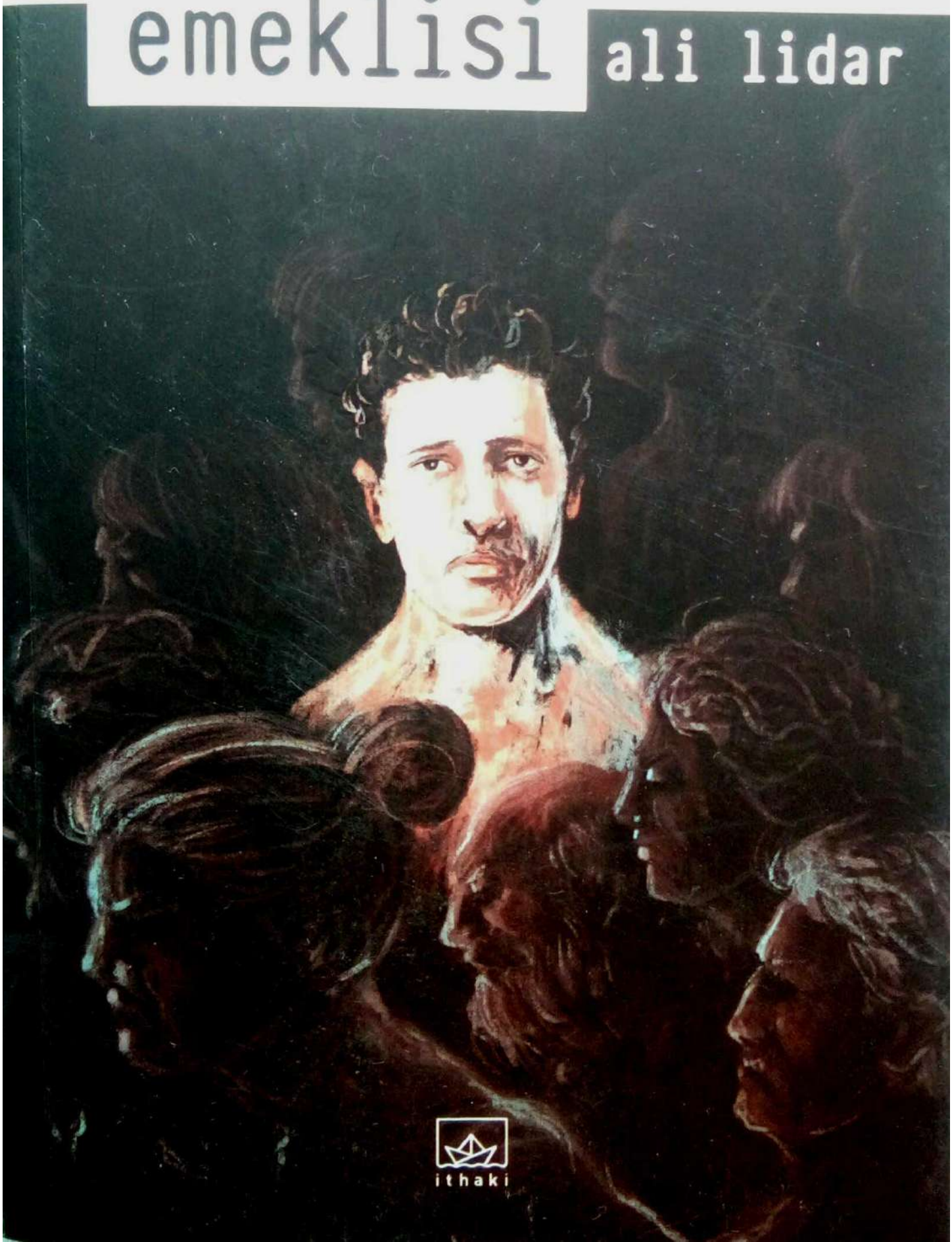
olmamış kahraman emeklisi

ali lidar

ithaki

Olmamış Kahraman Emeklisi
Ali Lidar

İthaki Yayınları - 1488

Yayıma Hazırlayan: *Burak Albayrak*
Son Okuma: *Devrim Horlu*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mayıs 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-950-8

Sertifika No: 11407

© İthaki, 2019
© Ali Lidar, 2019

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

akirakitap

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Ali Lidar

OLMAMIŞ KAHRAMAN EMEKLİSİ

ithaki

akira

OLMAMIŞ KAHRAMAN EMEKLİSİ

"Ben olmamış bir kahraman emeklisi, ben bir kırmızı çarpı, ben uygun adım serseri, bir gençlik düşü, ben bir yanılgılar bileşimi, ben: yeri belli olan; geçip gidiyorum şehrin içinden.Hayatın akışına aldırmıyorum. Çünkü ben suskunluk ve unutuşun sivil ifadesiyim."

"Murat Gülsoy/*İstanbul'da Bir Merhamet Haftası*"

MUHTEVİYATI

Emanet Bir Atın Terkisinde Demlenen 11

İsmail'in Kendi Kendine Delirmişliğine Dair Hikayat 13

Hesap Vakti Gibi Bir Şey! 31

"*Küçük Kara Balık*" 35

Yine Yeni Yıl 37

Sarhoş Kuşlar Ve La La Land 39

La Feta 41

Hay'dan Hu'ya 43

Dururken 47

Müptezel 51

Kim Anlayacak? 53

Sevgililer Gününe Az Kala 55

Müezzinin Sabah Ezanı Esnasında Üşümüşlüğüne Dair 57

Beni Unutma 59
Gece Güzeli 61
İstanbul'un Dizinin Dibi 63
Junpui Safsatası 65
Keşke Hiç Anlatılmasaydı Bu Masal! 67
Yalnızlık Anıtı! 69
Kır Sokak 71
Bang Bang He Shot Me Down 75
Efsun 79
Uğurla 81
Tuz Koktu 83
Hayatın Matematiği 87
Yalnızız 89
Körkütük Aşk 91
Hayata Dair 93
İstanbul Ağrısı 95
Eve Doğru Keder 97
Yaşadıkça Yaşamak! 101
Olmamış Kahraman Emeklisi 103

EMANET BİR ATIN TERKİSİNDE DEMLENEN

unutmadım, hiçbir şeyi unutmadım
demlenmeye bıraktım, emanet bir atın terkisine
hiçbir şey ben yaşarken başlamadıysa da
şahit oldum ve şaştım
çocukluğumdan beri muhafaza ettiğim
derin ve içli bir hayretle
tüm olup bitenlere ve tüm olup bitemeyenlere

benden önce milyon ve milyon kere yağan yağmur
başka türlü yağdı sanki benim gözetimimde
Sivas'ı da gördü bu gözler, holokost'u da tehcir'i de
kaderine razı yaralı bir üveyik gibi
sustum ve seyrettim hepsini
görünür yaralarımı yalayarak iyi ettim de
görünmeyenlerin acısı ziftle kazındı beynime
unutmadım, hiçbir şeyi unutmadım
lakin neyi değiştirebilirdim
etim neydi benim
budum ne
hipokondrim atadan, gen mirası
majör depresyonum görüp de diyemediklerimden
ortağı değilsem de yancısıyım
etraftaki tüm kötülüklerin
yancısıyım çünkü yalanlarla ördüm
ruhumu insanların şerrinden koruyacak bu zırhı
beni, ruhumu, aklımı
bütün bunların şerrinden korusun diye ördüğüm zırhımı
gözyaşlarınızın tuzuyla paslansın diye örmedim
hiçbir şeyi unutmadım
lakin sustum
ar ettim

şimdi ister göz altı torbalarıma dalın
ister akları sayın saçlarıma düşen, zamansız
ister soyut çarmıhlara gerin
elinizde kalanlarımı
ister unutun, bağışlayın
unutmadım ben, hiçbir şeyi unutmadım
demlenmeye bıraktım emanet bir atın terkisine
yakındır tek tek dolduracağım bardaklarınıza
bekleyin

İSMAİL'İN KENDİ KENDİNE DELİRMİŞLİĞİNE DAİR HİKAYAT

İsmail her sabah ne yapacağını bilmemeye uyanır
insanlara nasıl dayanacağını ve değmeden aralarından
nasıl geçip gideceğini düşünerek uyanır
rutubetli odada, dar yatakta
Allah'a şükrederek doğrulur yatağından
"şükredecek neyin var lan?" der iç sesi
"tövbe de!" der iç sesine, kendi kendini susturur
iç ses nedir bilmez esasında İsmail
onu şeytan zanneder
öyle avunur

kazara dünyaya gelmiştir İsmail
kazayla da öleceğine inanır
iki kaza arasında
bir biriktirdiği kaza namazlarına hayıflanır
bir de etrafında olup bitenlere
ota, kuşa, balığa
sadık bir köpek gibi
alarmla uyanan insanlara
-İsmail hiç alarmla uyanmaz-
simitçiye, dolmuşçuya, sucuya
herkese ve her şeye şaşıra şaşıra
yatağının rahminden derin bir kaygıyla
açılır dünyaya İsmail

biraz okumuş olsaydı
ontolojik kaygı derdi buna
ama ontoloji nedir bilmez
çocukken geçirdiği
menenjite yorar tuhaflığını
anası bekarlığına yorar
babası deliliğine
mahalleli...
onlar hiçbir şeye yormaz
onlar kapı önlerindeki
çürümüş yapraklar kadar
üzerinde durmaz İsmail'in
çünkü onlar bencil ve kabadır
çocuklarından, faturalarından
mahallenin namusundan ve belediyenin ilgisizliğinden
dedikodudan ve çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmezler
yanı başlarından her gün
bir dağ devrile devrile
geçer gider de
fark etmezler
İsmail bir hayalet gibi
yürür gider de aralarından
görmezler

kalabalıkların arasında usulca durur İsmail
işiyle, gücüyle, kendisiyle cebelleşir
ara sıra güzel giyimli kızlara bakar içinden
ara sıra yakışıklı oğlanlara hayıflanır içinden
ara sıra yorulur, ustasına söver içinden
İsmail dışarda hep içinden yaşar
içinden dışına doğru anlamaya çalışır dünyayı
beceremez, çaresiz
Allah'a havale eder

haftada bir sinemaya gider İsmail
ibadet ciddiyetiyle haftada bir sinemaya gider
her pazar
18.45 seansı
bayramlıklarını bir bayramlarda
bir de sinemada giyer
sadece orada
ışıklar kapanıp
perde parladığında
kendisini dünyanın geri kalanıyla
denk hisseder İsmail
eşitlik, kardeşlik, özgürlük
sadece orada mümkündür onun için
belki de bunun için İsmail
bir film gibi yaşar da hayatı
az geriye çekilip
izleyemediği için kendini
kahreder

hiç mi rahat etmedi İsmail?
askerdeyken iyiydi
"yat İsmail!" dediler yattı
"kalk İsmail!" dediler kalktı
mütemadiyen "emredersiniz!" diye bağırdı İsmail
onlar emretti İsmail yaptı
o zamanlar rahattı
postalıyla şapkası arasına sıkıştırıp beynini
karışmadan etliye sütlüye
on sekiz ay tuhaflığını kimselere fark ettirmeden
yeşiller içinde takıldı

İsmail hiç aşık olmadı mı?
oldu elbet
ama kimseler bilmez
mutlu olmadı mı hiç?
kuvvetli ve vakur
dünyayı yerinden oynatacağını hissettiği zamanları olmadı mı?
olmaz mı oldu elbet
ama bunlar kendisi dahil kimse için
hiçbir şeyi değiştirmez
az mitoloji bilseydi
Sisifos'un yaşamına benzetirdi yaşamını
ama İsmail mitoloji de bilmez
iki uyku arasına yaşamak belasını
sıkıştırır da İsmail
bazen uykusu gelmez

yatağının dışında İsmail
çalışır
anasını mutlu etmeye çalışır
tanıdıklarını idare etmeye çalışır
ustasının saçma sapan isteklerini
emir telakki edip yerine getirmeye çalışır
eşek gibi çalışır İsmail
köpek gibi çalışır
çünkü bilir
insan gibi yaşayamayanlar
hayvan gibi çalışır
bilir
insan gibi yaşayabildiği tek yer
yatağıdır
az kitap karıştırsaydı İsmail
Oblomov'un zıt ikizi ilan ederdi kendini
lakin İsmail kitap bilmez
bildiği tek kitap
abdestsiz dokunması babasının çıkardığı
kanunsuz kararnameyle yasaklanan ve
kapağı en az otuz yıldır açılmadan
yatak odalarının tepesinde asılı duran
Kur'an

ara sıra birileri
bir yerlerde
bakar gibi olur İsmail'in gözlerinin içine
ezilmiş bir domatese bakar gibi değil de
sanki İsmail, İsmail değilmiş de
herkeslerden biriymiş gibi bakar
bunu anlar anlamaz İsmail
kaçırır gözlerini
İsmail korkar
korkmak üzre büyümüştür İsmail
korkmaktır onun için İslam'ın altıncı şartı
ilk mektepte her pazartesi ve her cuma
korkma diye başlayan marşı
bağıra bağıra okumuş olsa da
geç kalmıştır cumhuriyet
korku İsmail'in hücrelerine
çoktan kök salmıştır

İsmail bir dursaydı
bir düşünseydi belki
böyle bir İsmail değil de
başka bir İsmail olurdu
ama nerde!
dünya fırsat verir mi ki İsmail düşünsün
anası, mahalleli, patronu ve Allah
hepsinin bunca beklediği varken ondan
İsmail ne yapsın?
"cogito ergo sum"u görse mertek sanır
felsefe dergisi falan bilmez İsmail
alsa alsa üç ayda bir ya *playboy* ya *penthouse* alır
rüyasında göremeyeceği kadınlara içinden hallenir de
utana sıkıla gece yarıları buz gibi suda abdest alır

kadere karşı plan yapardı eskiden İsmail
hepsi elinde patladı
bir dal bir yaprak gibi zayıf ve iradesizdi
bir zaman geldi anladı
anladıktan sonra
artık gelen de birdi İsmail için giden de bir
varlık da bir İsmail için yokluk da bir
gitmek de bir İsmail için kalmak da bir
uykuları hariç her şey bir
az tasavvuftan anlasaydı İsmail
Hallac'ın bin yıl önce dediğini tasdiklerdi
ama İsmail tasavvuf bilmez
fakir ve önemsiz olduğundan
tasarruf bilir

"gel" derler İsmail gelir
"git" derler gider İsmail
gözü saatinde
aklı yatağında
çünkü bilir
en uzun günün bile
bitmediği görülmemiştir
"gel" demeler
"git" demeler
"otur" demeler
"kalk" demeler
biter
gece olur
o zaman onun sırası gelir
emekli bir maarif müfettişinin
maaş sırasında beklediği gibi
kayıtsız ve yarı ölü
bekler sırasını
çok çok bir bismillah çeker içinden
duyursun diye duyacak olana duyuracak olan
dua eder

mütemadiyen korkar İsmail
odasında sigara içerken babasından korkar
anasının bir gün öleceğinden korkar
ara sıra içi geçer gibi olduğunda
ustasından korkar
sinemada keyif yapıp
kolayla mısır almaya yeltense
parasının biteceğinden korkar
arabalardan korkar İsmail
köpeklerden korkar
devletten korkar İsmail
Allah'tan korkar
korka korka gelmiştir bu yaşına
korktuklarının tek oyuncağını
uykularını elinden alacağından korkar

çaresiz rüyalara sığınır İsmail
güzel rüyalarını tamamlamadan uyandığında
gözlerini sıkıca yumup devam etmeye çalışır
lakin mantığı girer devreye, beceremez
kötü rüyaların ortasında uyandığındaysa
derin bir Euzu çeker
bir tek yatağındayken İsmail'dir İsmail
bir uyurken
bir rüyada
bir de uyandığında
geri kalan yaşamak oyununda
İsmail değildir aslında İsmail
bilir

ne annesinin
ne mahallelinin
ne de kadınların
en sevdiğidir
esasen kimsenin hiçbir şeyi değildir
varlığı bir karıncanın varlığı kadar tesirsiz ve
yokluğu
hiçbir şey değiştirmeyecek kadar önemsizdir
sayıların başına konan sıfır gibidir İsmail
bilir

çaresiz uykulara sığınır İsmail
uyuduğu zamanlarda iyidir
ama bazen uykusu gelmez
o zaman bir sigara yakar
parka çıkar
gözünde akıtmaya korktuğu
bir damla yaş belirir
usulca
sessizce
kendi kendine
delirir İsmail
delirir!

sürpriz final bekleyenler çok bekler
akıllıyken kimi şaşırtmış ki delirdiğinde şaşırtsın?
bir sabah her sabah uyandığı gibi uyanmaz İsmail
tertemiz delirir!
sonra?
sonrası herkese malum olur
hiçbir yerin yerlisi İsmail'in hikâyesi.

HESAP VAKTİ GİBİ BİR ŞEY!

hesap vakti olmasa da
bir şey gelecek elbet
birlikte
uygarlığın gördüğü
en biçimsiz kortejle
önlerinden bir kez de olsa
vakur ve gururlu geçeceğiz
tüm ciddiyetimizle
gülümseyerek
bir kez olsun bu kez

sıra bizde diyerek yürüyeceğiz
içimizde on iki voltluk fenerlerin alayıyla!

sonra bir ara
bir ses yükselecek
bir ses tok ve nazik
bir ses öfkeli ve müşfik
bir ses çatallı ve derin
bir ses daha önceki seslerin
hiçbirine benzemeyen
bir ses toplanın bakalım diyecek
toplanın konuşmamız lazım!

tamam toplanalım diyeceğiz birbirimize bakarak
toplanalım bakalım biz bütün çirkinler
bütün fakirler bütün şişmanlar
bütün kaygılı ge(n)ç kız babaları
bütün bütünlemesiz sınıf geçemeyenler
bütün babalarının bir türlü sevmedikleri
bütün sınıfların ve camilerin arkasında saf tutanlar
mağazalarda defolu kot
barlarda ucuz içki
yaslanacak sarhoş omuz kovalayanlar
bütün anlatamayanlar
anlaşılamayanlar ya da yanlış anlaşılanlar
bütün kavuşamayanlar
bütün uykusuna doyamamış müezzinler
bütün çocuklarını elleriyle toprağa verenler
bayıldıklarından değil çaresizlikten
parka sığınanlar
alay edilenler
dalga geçilenler
kepçe kulaklılar

keller
sivilceliler
işsiz akademisyenler
durup durup ağlayası gelenler ve ağlayamadıklarından
durmaksızın gülenler
fahişeler
konsomatrisler
saat satan zenciler
sokak çocukları
tombalacıları
kedileri ve köpekleri
terk edilenler
evlerine herkes uyuduğunda gidenler
yahut evlerinde kimse uyumadığı için
bir yere gidemeyenler
biz hepimiz
birbirimize benzeyenler
kardeşlerim!

zenginlerin güzellerin zayıfların
yakışıklıların çalışkanların bebek suratlıların
öğretmenlerinin, babalarının ve
uzak akrabanın gözbebeklerinin
sevmeye yeltendikleri herkesin sevgililerinin
devletin ulu'l emrin mahalle muhtarlarının
düzenle güzel güzel hemhal olan herkesin
işleri rast gidenlerin
kazananların
canları nasıl isterse
öyle takılanların
karşısına geçip diyeceğiz ki
artık tamam
kıyam vakti

artık yeter
ayrı ayrı kaybettik
hep
beraber
üzüleceğiz
ve beraber
kaldıracağız
cenazelerimizi
tamam!

"KÜÇÜK KARA BALIK"

suyla yoldaşlık eden
elbet bir yerde bulanır
sudur, başka türlüsü
gelmez elinden
ister duru su olsun
ister akar su
kaderi bulanmak

farkımıza varmadan
dönüyor nasılsa dünya

etraf her gün bir önceki
günden daha kalabalık
öyleyse bize düşen
suya yoldaş olmak değil
bize düşen yanında değil
içinde olmak suyun
biz suyun içinde
yalnız
bezgin
küçük
birer
balık

YİNE YENİ YIL

"Alper Gencer'e... Minnetle..."

kar yağarken dahi memurum kederim devlet malı
bir yıl daha yenileniyor ve kuşlar bile masum değil
az kaldı kahkahalar çınlatacak bulvarları
az kaldı az zaman sonra öpecek herkes herkesi
konfetiler kukuletalar şampanyalar ve salon dansları
az kaldı migroslarda sıraya girecek ahali
bense burdayım
bir memur sadakatiyle Şirintepe Parkı'ndayım

oturup düşüneceğim
bir ellerini hohlayarak ısıtan seyyar satıcılar
bir ben "olmamış kahraman emeklisi"

çelikten kuşlara binip yerin böğrünü delenler
Siddhartha kadar Müslümandı Hallac kadar Mecusi
bu böyle olmayacak bir şeyler yapmak lazım
bir şeyler yapmak lazım sınırda çocuklar ölüyor
sağcılar cumaya gitti ne zaman dönerler meçhul
solcular termik santralleri protesto etmekle meşgul
anne gel biz işe seyyar satıcıları
örgütleyerek başlayalım her şeyi düzeltmek mümkün
korkma anne polisler bana bir şey yapamaz
dayak stajımı ben askeriyede tamamladım
seyyar satıcılar desen zabıtadan terbiyeli
başkalarının ölülerine ağlamayı bilmeyen
bizden değildir diyerek dolaşalım tezgâhları
dinlerler bizi muhakkak yeter ki anlatalım
seyyar satıcılar ülkenin kaderini değiştirebilir
sen güven bize anne çok sağlam gerekçelerim var
nohutlu pilav satan biri ne kadar vicdansız olabilir?

kar yağarken dahi tuhafım
olmayacak şeyler düşlüyorum yeni yılın öncesinde
aslında belki de her şey için çok geç
aslında belki de Veysel bile parka gelmez
anne, zamanın stop tuşu olsa keşke
olsa da
bir bassan, dursa!

SARHOŞ KUŞLAR VE LA LA LAND

beni bütün etrafımdan kuşatan
dikenlerime zorbalığıma nobranlığıma rağmen kuşatan
kalabalığa, anlamsızlığa, insan seslerine
araba seslerine, makine seslerine ve bilumum seslere
tahammül ettiysem eğer bugüne dek
bir ara sesini duyarım diye

Saat 10'da
Eskişehir'de
Suboyu'nda

Bütün kuşlar sarhoş
ay ışığı
ve
La la land!

bana bütün insan ırkının
komple komplo kurduğunu
ve "düşsün de gülelim" diye beklediğini
ilk fark ettiğimde
15 yaşındaydım
bıçkın ve mahcup
öfkeli ve utangaç
anneme sorsalar
"dokunmayın, öyle o!"
koloniye sorsalar
bir meczup
belki deli
daha o zaman anladım
bir kenardan izlenmekmiş
başka türlü büyümenin bedeli

bazen bütün olanlardan ve olacaklardan
umudumu kesecek gibi olduğumda
sesin geliyor aklıma
gerisi su kenarı
sarhoş kuşlar
ay ışığı
La la land

sen en çok hatırımda güzelsin sevdiğim
ihtimalin tutuyor beni hayatta

LA FETA

Elif'le başladı hikâye Ye ile bitecek
arada dünya telaşı bitimsiz ve biçimsiz
sevdiğim anlaşıldı buralarda kavuşmak zor
sevdiğim anlaşılan bu iklim bize düşman
insanlar binalar kalabalık ve gürültü
sevdiğim anlasana uzatmaları oynuyoruz
usulca uzaklaş hadi Hasan'la Hüseyn'in hatrına
uzaklaşılmayacak olsa Ali inat eder kalırdı
Ali inat eder kalırdı Fatma Ana hürmetine
Ali bile bıraktı Fatma Ana'yı

başka türlü bir kavuşmanın yüzü suyu hürmetine
sevgili beni bırak başka türlü bir kavuşmanın
başka türlü bir kavuşmanın yüzü suyu hürmetine

buralarda her yer insan sevgilim
buralarda her yer araba
buralarda her şey iş güç
buralarda her laf gıybet
buralarda her söz küfür
buralarda herkes Yezid
buralar bu ara komple Kerbela
buralarda
bu ara
dilimde tek şu laf
"La feta illa Ali
La seyfe illa Zülfikar"

hem sen
ne zaman Fatma Ana'nın sevdiği gibi sevdin beni
hem ben... söylemeye bile ar ederim inan
benden
Ali mi olur Allah aşkına söyle
benden Ali mi olur yüzüm aynalara küs
anam babam layık görmüş baş üstüne amenna
amenna da benden nasıl Ali olacak Allah aşkına
o Ali ki Hayber'in kapısını omuzlayan
o Ali ki Hasan'la Hüseyin'in babası
o Ali ki ismiyle müsemma
Ali kim ben kim sevgili
Ali kim ben kim
iyisi mi
git
masum bir
ihtimalin hatırına
...

HAY'DAN HU'YA

ömrüm sanki sayfaları atlanarak okunmuş bir kitap
öylece duruyor rafta
geniş bir zamanda bir kez daha okunacak
bir kez daha okunduğunda fark edilecek
bu sıkıcı fragmanın arkasındaki hakikat!

beni bu bunaltılardan kır civarlarına
yangınlardan çakır dikenlerine
sorulardan çam diplerine ve kalabalıklardan su kenarlarına
savuran neden
o zaman anlaşılacak.

o zaman bir kez de benim gözlerimle bakacaksınız etrafa
soracaksınız en az bir kez
aslında park ne?
ağaç ne?
aşk ne?
hezeyanla heyecan arasında tek benzerlik ses mi?
hiçbir yere yetmezliğim sadece nefessizlikten mi?
benim beceriksizliğim mi bütün kırılıp dökülenler?
Allah'ı, annemi, sevdiklerimi inciten
mesnetsiz soruların sorumlusu tek ben mi?
şehrin tam ortasında yanık bir yatır gibi
üstüme kondurulan binaları kayıtsızca seyretmenin
bedeli kaç tel ak?
sayacaksınız sayfaları!

kırılan küçük şeylerin kimse farkında olmaz
saç teli gibi
dal gibi
kalp gibi
durup bir kez daha bakıldığında anlaşılırlar
yaşamak ağrısından bezmiş
bükülü bir boyun gibi

okunacak ve anlaşılacak dedim de
hayat esasen
sayfaları ürküten, kalın bir kitap
alfabesini terk eden bir topluluğun
terk ettiği alfabeyle yazılan
tarihçiler meşgul
arkeologlar halsiz
edebiyat öğretmenleri sınav telaşında
şimdi sayfalarını
kurtların kemirdiği
bu kalın

bu yaşlı
bu yorgun
bu ölü dilli kitabı
kim anlayacak?

ezilmiş bir çimen gibi korkak ve utangacım
etrafımdaki köpekleri seyrediyor kadınlar
uykusuz ve yorgunum en az otoban kenarına
belediyenin zorla diktiği kasımpatılar kadar
hayat bir heyulaymış Hay'la gelip Hu'ya giden
gençken anlamamıştım, şimdi anladım, o kadar!

DURURKEN

burada böylece oturup kalakalışıma dair içimden geçirdiklerim
bahçeden minareyi gördüğüm her cuma
boğuştuğum mahcubiyet hissiyle aynı
istesem kolayca çıkıp gidebilirim lakin
yorgun ve kirliyim!

arada bir gitmeye cesaret eden
arkadaşlarım geliyor hatırıma
kafesini tekmeleyip
uçup giden kuşlar gibi

kimi ölü kimi zengin
kimi deli kimi dul
kimi alkolik kimi dergâh ehli
kimi müsteşar kimi reprezant
kimi hanımefendi kimi serseri
biri müezzin...
hepsi mutsuz
haliyle soruyorum

hicret değilse gitmek nereye gideceksin?
önü sonu kaç dönüm dünya, nihayetinde irice bir yuvarlak
gitmek insanın kendine arkadan dolanmasıdır
belki de bu yüzden çekici geliyor durmak

burada böylece dururken en azından
gidenleri utandırabileceğimi zannetmiştim, heyhat
hatırlanmayacak kadar yerlisiyim artık bu yerin
en fazla bayramlarda ve özel günlerde
berbat toplu mesajlarla perdesi aralanacak

burada, böylece durup kalakalışımın
bir hikmeti yoksa bile bir hikâyesi var elbet
lakin kayda değer bulmaz beni tarih

oysa ben burada, böylece
duruşların en güzeliyle duruyorum
hücre hücre duruyorum
lif lif
ter ter
kan kan
duruyorum ve duruşumu hiç değiştirmeden
gidenlerimin ardından sessizce uluyorum
"beklemek üzerine felsefe kitabıydık" demişti rahmetli
felsefenin ne hükmü var?
soyut bir heykel gibi

taş taş
kil kil
alçı alçı duruyorum

duruyor ve bekliyorum beni bekleyen akıbeti
arkadaşlarımı bekliyorum
sanki döneceklermiş gibi
döndüklerinde evde bulamazlarsa diye
cumaya bile gitmiyorum
durmadan kökleriyle
dövüşen bir ağaç gibi
hışır hışır
efil efil
yaprak yaprak
ölümü bekliyorum

MÜPTEZEL

oraya buraya saçılmış oyuncaklar gibiyim
oynayanımdan başka kimselere hayrım yok
bu aralar buralarda mutluluk uzak bir hayal
toparlanayım diyorum lakin adım atacak halim yok

ama sen öyle değilsin uzak diyarların kadını
İstanbul'a benziyorsun vakur ve alımlı
sıcağın hiçbir yerin sıcağına benzemez
ıslatır ve terletirsin, değdiğin her yer sıtma
koltukların ve kanepelerin ve berjerlerin

hayal edip ulaşamadığısın mağrur ve mütecaviz
sıcağın hiçbir yerin sıcağına benzemez derken
sonra birden soğursun, soğuğun kuşlar öldüren
ben bağrında kışlamaya talip bir göçebe
sen neler neler görmüşsün kaç neslin kraliçesi
işgaller istilalar krallar çapulcular
Latinler, Suriyeliler üç imparatorluk bir cumhuriyet
işe diye gidip eve dönemeyen babalar görmüşsün
görkemli camiler türbeler ve katedraller
ihtilaller görmüşsün içerden ve dışardan
boğazını çinilerle ebrularla süslemişler
ayaklarının dibine sermişler de yedi cihanı
dönüp gerdanının kenarından bir kez bile bakmamışsın
bana mı bakacaksın?

orada burada dolanan müptezeller gibiyim
selam verenlerim dâhil kimselere hayrım yok
bu aralar buralarda sıkıntı geniş zamanlı
buralarda bu aralar senden başka hiç kimsem yok

KİM ANLAYACAK?

fena yağmurlarda ıslanmış iki su sersemiyiz
şuyuumuz vukuumuzdan beter şahit bak Galata Kulesi
ben kara çocuğuydum oysa ne anlardım yakamozdan
ne bilirdim denizi, maviyi, Haliç'i
kapılıp lodosuna topraklarımdan kopup
denizin ve teninin tuzuyla sıvandım
ben yalnız sana değil koca bir şehre aldandım

yanlış saçaklarda kuruyan iki kısmetsiziz şimdi
sığınacak liman arıyoruz gemimiz battı batacak

balıklara, turistlere, minarelere rezil olduk
söndü sönmez sandığımız böğrümüzdeki mor sancak
şimdi bu kadar saçmalığın üstüne
aldanmışlığın aldatmışlığın aldatılmışlığın üstüne
söyle bizi kim anlayacak?
kim anlayacak bizi?
bizi kim anlayacak?

SEVGİLİLER GÜNÜNE AZ KALA

ağrıyoruz
kaslarımızdan ve damarlarımızdan
göz kapaklarımıza kadar
seğirmelere ve acıya kesilsek de komple
korkma!
ölene dek yaşayacağız sevgilim
yaşayacağız ölene dek
sonunu bile bile
mahcup küfürler savuracağız bizi ayıran kadere
kurduğumuz her hayal elimizde patlayacak
Spinoza'cı bir tevekkülle kabulleneceğiz çaresiz

isyan gençlere mahsus
itiraz yaşlılara
biz ikimiz
kader çarkının tam ortasında
birbirine doyamamış iki kadersiz
gülümseyeceğiz istemsiz
başka ne yapabiliriz
gülümseyerek öleceğiz
ayrı ayrı yerlerde
birlikte
ikimiz

MÜEZZİNİN SABAH EZANI ESNASINDA ÜŞÜMÜŞLÜĞÜNE DAİR

bu ürperiş
müezzinin sabah ezanını okurken üşümüşlüğündendir
bir yandan mart ayında ahali ekseriyetle uyurken
iş yapmanın saadeti
öte yandan o saatte, uyanıklar arasında
Allah'a en yakın olmanın ağır mesuliyeti
Herakleitos'a göre diyalektik
diyanete göre mesai
bana göre

"üst kattan gelen"
babamın tıkırtıları ve
ilaç saati

kırların ve sokakların en boş olduğu saatler
başıboş yaprakların ve başıbozuk köpeklerin umutsuz raksı
bir ben miyim bu vakitler onların derdiyle dertlenen?
bir beni mi utandırır müezzin, mahcup eder Allah'a?
bir bana mı okunur, ilahi cenaze marşı?
ki ben beynamaz
ki ben o saatlerde
pencereye tüneyip
kendini asmak için
münasip bir dal bakan!

müezzin devlet memuru
ben de öyle
o mesaisi bitince evine gidecek muhtemelen
muhtemelen geniş bir kahvaltı sofrasına
ben onun mesaisinin bitimine müteakip
sokağa atacağım kendimi
nereye? bilmem!
başıbozuk yaprakların ve başıboş köpeklerin huzurunu kaçırıp
yürüyeceğim muhtemelen
uykum gelene kadar
uyuyabileceğim bir yere

BENİ UNUTMA

unutmak kâbus bazen, bazen hediye
unutacağın varsa unut, ödüllendir kendini
bağrışmalarımızı unut, ayılıp bayılmalarımızı
kötü sözleri unut, öfkeyle savurduğumuz
mesafelere takılıp sarılamayışımızı unut
zamanı unut olanları olamayanları ve olamayacakları
kadere hükmedip seni alamayışımı unut
parkları unut, ağaçları ve teşebbüs ettiğim yalanları
söylediğin yalanları unut
söylediğim yalanları

düş hepsini hafızanın bakiyesinden
artanları hatırla!

uğruna yazdığım şiirleri hatırla
bırakıp bırakıp başladığım sigarayı hatırla
içlenip içlenip hiçbir yere sığamayıp
sesinin gölgesine sığınışlarımı hatırla
bir akşam aynı anda, telefonda
muazzam bir ağrıyla ağladığımızı hatırla
tamam istiyorsan unut beni
geriye kalanlarımı hatırla!

seni sevdim
gök girip kızıl çıkan bir kılıç gibi
başlarda mahcup
sona doğru şiddetli
"beni sana doğurdu anam"
başka her şeyi unut
bunu unutma

beni unutma!

GECE GÜZELİ

sana yalanlar söyledim ilk yazlardan bahsettim
itiraf edeyim mi o vakitler kendime bile inanmazdım
o zamanlar peş peşe vaatler sıralarken
peşin sıra arkandan hep şunları sayıkladım
sevdiğim ben çok kış uğurladım
tam kırk haziran saydım otuz küsuru leş!

kırkın asaleti mi ne bu haziran farklı sanki
bu haziran içimde buruk bir yaz sevinci
kesif dumanları aralayıp süzülmek istiyorum arana

usuluca kelebek gibi konmak istiyorum orana
sevgilim buralar berbat kafamın içi yangın yeri
ölü şiirler dinledim konuştular ileri geri
ait olmadığım yerde gülüm gülüm gülümserken
"sahtekârın tekisin," dedi yan caminin müezzini
trenler olmasa inan yatacak yerim yok benim
kötü şiirler dinledim vıcık vıcık oldu tenim
şimdi bu deplasmanda sığınacak yer ararken
bir uzansan tutacaksın aha işte burda elim

geç mi oldu? işime gelir, işim olmaz zaten gündüzle
annem beni gece doğurmuş karanlığı sevmem ondan
gündüz değil gece güzeliz, bu da mı yalan? hadi ordan!

İSTANBUL'UN DİZİNİN DİBİ

yoruldum diye diye aha da buraya kuruldum
yorul yorul nereye kadar dedi martıların
yorul yorul nereye kadar
yorulamayacağım yere kadar
şştt İstanbul
bana da kıyıcığında bir yer ver
sen ki istilalar görmüşsün
işgaller ilhaklar
Latin kıyımını görmüşsün ikonaklazmayı ve mütarekeyi
Ayasofya'nın içinde atla dolaşmış barbarlar

İngiliz edepsizleri bahçelerine kusmuş
yine de temiz bir yanın bu kadar cerahatle
o mübarek El-Ensari'yi tutmuş bağrına basmışsın
dualara hadislere esin vermiş kabarmışsın
bu yalnız bu el kadar bana mı
bir yer açamayacaksın

Süleymaniye'nin gölgesinde sahipsiz itler ulur
ulan bu kadar kirliyken nasıl bu kadar güzelsin
anlatsana biraz
biçimsiz köprülerin birbirine racon keser
üstten üste meydan okur minarelerin ulu orta
ara sıra masalara peri kızları kondurursun
amenna ulusun, dengin bir London bir Roma
beni kimse anlamadı be İstanbul
beni kimse anlamadı
bari sen anla

kıyıcığında bir yer ver bana İstanbul
izin ver köpeklerinle beraber uluyayım
"güzel saçların vardı hiç dokunmadım
aslında ben seni su perisi sandım"
diye diye dinleneyim kubbelerinin gölgesinde
bana kirli ve kükürtlü
bana ıslak ve sisli
bana karanlık ve küfürlü
bana terk edilmiş ve üzgün
bana bakımsız ve güzel
bana biçimsiz ve asil
bana ikimizin arasında kalacak
bir yer göster İstanbul
yoruldum çok yoruldum çok yoruldum çok
yorul yorul nereye kadar
dizlerinin dibine kadar!

JUNPUİ SAFSATASI

omzumda ve bütün hücrelerimde
işlenmiş ve işlenecek bazı günahların yükü
oysa ben trenle tren, kuşla kuş, çocukla çocuk
atla at, minderle minder, ağaçla ağaç olan ben
ne ara girdim bunca yükün altına?

neden bir türlü susmaz vicdanımın bilinçaltı?
tamam, bazen saçmaladım lakin çocuktum lan
çocuktum lan çocuktum ulan çocuktum

bir ağacı orman sanırdım bir gülümsemeyi aşk
çirkinliğim büyüyünce geçer sanardım o zaman severler beni
bazen sanardım bazen sanırdım sözlük yoktu evimizde
sorardım anneme, anne bu kuş da öldü, niye?

o ara sorularıma makul cevaplar bulsaydım
kafam böyle değirmen taşı gibi ağır ve ağrılı olmazdı
sorup durmazdım şimdi sorup durduğum soruları
heyhat! artık geç, sorular içimde şarkı
beynimin içinde şarkı hiç susmayan sorular.

niçin kimse kilise kayıtlarında o rüşvetçi çarpık yargıçtan
bahsetmiyor?
hükme bağladığı tüm davalarda adı geçmeliydi oysa
neydi köylü ayaklanmasının tarihi Prusya'da ve neden
yer almıyor tarih kitaplarında?
İsa'nın çivilenmesine neden izin verdi Allah?
neden babam kumarı bu kadar geç bıraktı?
benden bir şey olmayacaktı madem
neden yaşamak oyunum buraya kadar uzadı?

cevap veriyorlar şimdi
neymiş efendim Renere'deki bir Amyr o çarpık yargıcı
öldürmüş
Junpui'deki bir başkası da bastırmış köylü ayaklanmasını
İsa kuş olup uçmuş hiç acı çekmemiş
babam artık evdeymiş tövbe etmiş geçmişe
iyi de
beni böyle delirttikten sonra
bana ne efendim sizin cevaplarınızdan
bana ne!

KEŞKE HİÇ ANLATILMASAYDI BU MASAL!

sıyrılıp benden koşarak yeni bir yola girdin
biliyorum çok yorulmuştun en az ülkem kadar
lakin yavru bir tay gibi ürkek ve tedirginsin
hangi menzil senin yaralarını sarar

ben sen diye sayıklarken ciğerlerin kanıyormuş
meleklerin canı mı yanarmış, bilemedim bu nasıl kader
şimdi ağaçlar ve yol ecel ırmağıma mihmandar
bilmem nerede soluklanırım nerede kalbim yeter der

atlar yorulduğunda birden hava da soğur
derinlerden bir ses haydi kalk gidelim der
bütün yollar birbirinden farklıdır bazen
bazen de bütün yollar birbirine benzer
gideceğin o yerde bekleyen yoksa fena
o zaman her yer yazık ki diğerlerinden beter
bir umut bir unut deyip beyninin kıvrımlarına
griden ve yeşilden derin bir nefes çekip
yer uydurursun kendine gövdeni sığdıracağın
aklın ta derinlerden itiraz eder hemen
gideceğin hiçbir yer sana ait değil der

o vakit susar ötekiler
her şey durur
ağaçlar kuşlar ve yol
hep bir ağızdan
bu masal
keşke hiç
anlatılmasaydı der...

YALNIZLIK ANITI!

bankın sahibi belediye
kullanım hakkı benim
ben burayı biçimsiz kış geceleri için kiraladım
gençler! aradan çekilin
kenarlarım ağrıyor aylardır
geçsin diye karın yağışını kolladım

günler artık karın karı kovaladığı
içli ve soğuk bir park
üstelik ne çok anlatacakları var insanların birbirlerine

oysa hiç duyasım yok
bir çam bakışı, puslu
bir kedi, yüreği bıyıklarında atan
bir yalnızlık anıtı gibi otururken ben burada
bu saatte buralar neden hâlâ kalabalık?

otuz yıl gerimden geliyorum biliyor musunuz?
araya devlet girmese geri kalanım hep çocuk
alın size bir dram
saat yirmi dört
savaş başlıyor
bakalım kim galip
kim mağlup?

KIR SOKAK

yokuştan aşağı inerken
şirintepe, Kır Sokak
kötü yazılmış bir şiir gibi güzeldir
neresinden bakılsa olur
ben neremden bakılsa başka sokaklar kadar saçmayım
neremden tutsanız olmam!

sokak gibi ben de
keskin ve anlaşılmaz bir yalnızlıktan başka neyim?
ikimizin de iki yanında ev artıkları

insan artıkları poşet cesetleri
girmese eğer araya istinat duvarları
bu kırk yaşıma bu aklarıma bu göbeğime aldırmadan
üzerime abanacak dünya

yanlarından yürüyüp giderken farkıma varmayan kadınlar
ne bekleyebilir ki artık benden yahut şiirden?
esasen benden şiirden mahalleden
hiçbir şey beklememeleri gerekir
bu sokak bu panayır bu yanık pazar yeri
etraf komple kaos Örme Sokak Avcılık Sokak
çekip gitmeleri gerekir daha fazla beklememeliler

sokulup yanlarına
geliyor desem, kaçın
kaçın! bu sokaklar bu poşetler bu adamlar
kaçın! hiçbiri hakkınızda iyi şeyler düşünmüyor
kaçın! babalarınız ve sevgilileriniz bir gün sevmeyecek sizi
kaçın! bu mahalle bu delilik bulaşıcı
bakın! ben daha yeni delirdim
bakın ve ibret alın
kaçın! yeni bir yer bulun bunlarla dövüşemezsiniz
bu cinnet bu delilik bu çürük pazar yeri
kaçın! yalvarıyorum bunlarla baş edemezsiniz
diyemem ama sokulamam farkıma varmayan kadınlara
öylece bekler onlar dünyanın kıyısında
benimse önümde yokuş
yokuşun solu Kır Sokak
içi komple beton ve insan
sonu meçhul ve kırlara
acayip uzak

birden gaza gelip parkın ortasında bağırsam
kardeşlerim!
sizin yerinize dövüşsem çöplerle ve adamlarla
sizin yerinize dövüşsem mahalleyle ve sokakla
telefonlarınızı çekirdeklerinizi ve ev işlerinizi alıp
az kenara çekilin
iki yana açılıp koridor oluştursun
istinat duvarları
kardeşlerim!
sizin yerinize dövüşürüm
kayıp mı ederim?
e herhâlde
e herhâlde beni zaten
kim kazanıyorum diye tutuyorsa
halt eder
müteahhitler bir ben sıfır zaten
babamlar bir ben sıfır
herkes hepsi bir
ben sıfır
olsun yine de
ben sizin için dövüşürüm
sokulamasam da yanınıza siz kaçıp gidesiniz diye
seve seve vuruşurum

mağlupların sığındığı mağrur bir liman Kır Sokak
poşetler adamlar istinat duvarları
elimden gelse bir bakışla paramparça ederim buraları
lakin yok gidebileceğim başka bir yer
o yüzden nefretle severim
öldüresiye severim buraları
bilhassa akşamları

BANG BANG HE SHOT ME DOWN

kimsem kalmadı Jesus o yüzden
benimle dinleyeceksin mecbur sıradaki parçayı
gördüğün üzre tek senin yanında çıkarabiliyorum zırhımı
çünkü ben de senin gibi emekli bir şövalyeyim
maatteessüf keder de kader gibi yapıştı yakama
hadi Jesus
hadi bir şeyler söyle
söyle de delirmeyeyim!

farkındaysan başka kimseyle konuşmuyorum Jesus
üşendiğimden değil de, anlamayacaklarından
içimdeki geveze kuşun dilini erkenden kopardım
o sebepten, duyulmuyor
duyulmuyor iniltim biliyorum duyulmuyor
duyulmuyor iniltim çünkü yeterince kuvvetli değil
lakin beraber mırıldanırsak belki duyulabilir
Jesus, hadi beni kutsa
yoksa burda, barda, yan taburede oturan kadın
az sonra tabancasını çekecek kalamiti ceyn gibi ve

saydım içerde on dört kişiyiz
kadının tabancası ondörtlü
sen bilirsin bu temenni işlerini
kurşun öldürmeyecek bir yerime gelsin diye dua mı etmeliyim
yoksa
kadına da bir bira söyleyip sulh yoluna mı gitmeliyim

Jesus hadi ama bir şeyler fısılda
hadi ama biliyorum adamım
yenice yükseldin göğe
fazla uzaklaşmış olamazsın
ben fazla uzaklaştım Jesus annemden, çocukluğumdan
sevdiğim kadınlardan atlardan arastalardan
kendimden dünyadan ve içindekilerden
bak kadın sabırsızlanıyor eli çantasına gitti
hadi be Jesus hadi ama çöz artık şu problemi

bizi komple kutsa Jesus bütün insanlar manyak
olmadı uçalım senle belki gök yerden güzeldir
bize öyle gülme Jesus halimiz itten beter
keyfiniz ağada yok deme sana hiç yakışmıyor
tabanca patladı patlayacak be Jesus
bir şey söyle bir

duydun mu peki Jesus sıradaki parçayı
"Bang bang, he shot me down
Bang bang, I hit the ground
Bang bang, that awful sound
Bang bang, my baby shot me down"

EFSUN

şaşkınım ineceğim durağı kaçırmışım
kederin kederime galip ben kıyıcığında mağlup
etim ne budum ne benim kalabalığında dağılırım
yol iz bilmem nereye çağırsan bir şekilde gelmeye çalışırım

elbette salak değilim bilirim beni pek sallamazsın
ne zaman gelsem telaşlısın ne vakit gelsem işin var
orospuların kederli, pezevenklerin kara suratlı
şoselerin, bulvarların, köprü altların rezil
ışıkların, minarelerin, su kenarların illüzyon

kubbelerinin arasında vapurlar slalom yapar
muhafazakar esnaf gibisin cumaları zorla çalışan
suyun ağrıyla titreşir yakamozun hastalıklı
bin yıllık cerahatisin Latinlerin ve Osmanlının
yine de güzelsin
kutsal bir seslenişle çağırırsın kendine
mitolojik bir manyaklıkla koşa koşa yamacına gelirim

kaç defa bu kez son dedim bir daha bu kadar sevmem
kaç defa son üşümem dedim son ağrım son gözyaşım
kaç kere tövbe ettim kanmayacağım diye büyüne
gülersin tabii gülersin, güzelsin ya tabii gülersin
bilirsin boğazına karşın edilen tövbe tutmaz
martıların tetikçi, caddelerin yalancı
sen bütün şehirlerin en güzeli ve en alçağı
bu kez hakikaten son desem sırt çevirsem efsununa
beni salar mısın?

UĞURLA

soğukluk gerimde eski ve anlamsız
sular ve ıssızlık ve kayda değmez bir takım şeyler
kalan ömrüm
hâsılı
beni buraya
beni burada bırakıp kendine yeni bir
ömür ara sıcak kucaklar kalabalık ve ışıltı

bu kumlarla ve seninle olmaz
bu soğuklukla ve seninle olmaz

bu ıssızlıkla ve seninle olmaz
bu bunca anlamsızlıkla ve benimle olmaz
beni burada
beni buraya bırakıp kendine
yeni bir anlam ara

yeni bir anlam ara, uzun soluklu kahkahalar
gelecekler tahayyül et, evli ve çocuklu
bahçenizdeki çimleri sula ara sıra bana içlen
birlikte dinlediğimiz şarkıları sil hafızandan
beni artık hiçbir vaat yanında tutmaz
beni buralarda unut
"kuzeyden güneye devrilen bir dalgayla gelmişti," de
güneyden kuzeye devrilen bir dalgayla uğurla
başkasının ellerinden tut
beni bırak
buraya
burada
burda
burdan
buradan
çek
git
artık

TUZ KOKTU

ben bu yaşadıklarımı yaşayacak adam değildim
ancak bir sarhoşun ağzına yakışır bu sözler değil mi?
lakin şimdi tam bu anda burada bunları ben söylüyorum
ve sarhoş değilim ben, sarhoş değilim ben, sarhoş değilim ben
sarhoş değilim
az içtim!

tabiat, eşya ve insanlar aldattılar beni bütün
ne vaat ettilerse onu sunacaklar sanıyordum
gölgeleri korkunç hışımlarıyla üzerime abandı

çok pis kandırıldım
yine de esasında niyetleri kötü değildi diye
geride kalanlara beni özleme fırsatını verecek değilim
umurlarında ya da değil ne fark eder?
bir kenara çekilip kendimi ve beni izleyenleri
gürültü yapmadan usul usul izleyecek değilim

şimdilik mahallenin ve şarabın karanlığına sığındım
bilinçaltımla ve polis kayıtlarıyla meşgul oluyorum
benden soylu bir vazgeçiş
süslü bir intihar
bir tirat belki
bir roman
ve film artistlerine yaraşır
bir takım janti hareketler
bekleyenler çok beklerler
öyle kolay gitmek yok
daha çok rezilliğime şahit olacak kediler
ağzım leş gibi insan kokacak
tenim bayat et!

gömeceğim ölülerim var bekleyen
anlamını tüketmedim daha bir takım güzelliklerin
sırayla hepsinin anlamını tüketeceğim
şimdilik Fatihalarınızı buzdolaplarınızda saklayın
söyleyeceğim yalanlar var daha
haçlarını sırtımda taşıyacağım kadınlar
parklar ve ev içleri beni sınırlarının dışına
kusana kadar
buralardayım daha
o kadar

daha doğrudan geçemediğim sınıflarla hesaplaşacağım
beni uykularımda öpen bar arkadaşlarımla

Troçki'nin hesabını Stalin'den soracağım
anlatacağım bütün hükümet darbelerinin neden ahlaksızlık
olduğunu
ama arada ittihatçılara geniş bir şerh düşeceğim
kulaklarını çınlatıp Yakup Cemil'in ve Enver Bey'in
daha kalbini kırdığım öğrencilerden helallik alacağım
annemin aklarının hesabını babamdan soracağım sonra
sonra kendi yakamdan tutup
kendimi kendime silkeleterek
utan diyeceğim utan
tövbe edemiyorsun madem
git günah çıkart!

o gazla günah çıkartacağım bir kilise arayacağım
leş gibi içki kokarken sokulacağım papaza
sizin göklerdeki babanız affetsin beni diyeceğim
ömrümde hiç saygısızlık etmedim İsa Mesih'e
iki cuma önce namaza gitmeyi bıraktım
sebebini sen izah et kabinine çekildiğinde

ben bu yaşadıklarımı yaşayacak adam değildim
lakin çekildi artık su
tuz koktu
ama buna rağmen
gövdem ortalarda bir vicdan azabı gibi
sürtünecek bir duvar kenarı arayacak diye bekleyenler
çok bekleyecek
rezil olanlar konvoyunun başı olacağım daha
beceremeyenler mahallesinde muhtar
kalbi kırıklar ordusunda general
velhasıl bir şişe daha şarap açsınlar bana
çok işim var!

HAYATIN MATEMATİĞİ

yaşadığım hayal kırıklıklarından
yaşattığım hayal kırıklıklarını çıkarttığımda
neredeyse kafa kafaya denk geliyor
alacak verecek yok madem
usulca çekip gideyim diyorum
aklıma annemin gözleri geliyor

velhasıl
esasında
bir numarası yok da

hayatın
torpili büyük!

yolu yok
çekeceğiz
kahrını da
nazını da
bir nefeslik
saltanatında
ömrün

YALNIZIZ

sahip olduklarımız hep geride bıraktıklarımız
esasen yalnızız yalnız doğup yalnız ölen
yalnızken yalnızız kalabalıkken zaten yalnız
bahçelerde yalnızız nar ağaçlarının altında
birileri bize tüm iyi niyetleriyle sokulmaya çalışırken
sığındığımız rakı şişesinin gölgesinde bile yalnızız

yalnızlık peygamber mesleği
yalnızlık annemden saklamaya çalıştığım tek araz
o kadar insan sevdim hepsinin yanında yalnızdım
bazen zeytin eşlik etti bana bazen nar bazen kiraz

yalnızlık bir kaide hiçbir doğa kuralı bozamaz
ne havai fişekler ne Noel yortuları
insanlar bütün delirmiş kaybedeceklerini sanıyorlar
terli vücutlar arasında mahkum oldukları yalnızlığı

yalnızlık bazen tercih
bazen mutlak bir kader
bir oda ıssızlığı yalnızlık
bir yatak boşluğu
bir boş kadeh
bir şarkı
bir hiç
kadar
...

KÖRKÜTÜK AŞK

nefesim derman olsa da üfleyebilsem bir solukta
yatağının başucuna konan bir yusufçuk gibi
uçuverip yanına metafizik bir yolculukla
çekip alabilsem seni serumların arasından
tüplerin arasından, iğnelerin, tahlillerin
ilaçların arasından, beyaz önlüklülerin
gücüm yetse de korusam bütün fenalıklardan
yoruldun biliyorum
biliyorum çok yoruldun
lakin ben de
ben de yoruldum be kuzum

vallahi çok yoruldum istersen gözbebeklerime sor
ant olsun çok sıkıldım bak bu üçüncü tespihim
şart olsun bunlara rağmen çekip alamazsam seni
bu park benden korksun

birbirimize güzel günlerden bahsetsek olmaz mı Melek?
birbirimizi sağaltsak, öpsek, dinlendirsek
ben burada bekliyorum, önümde bir kadeh rakı
sen orada yatıyorsun, iki elin böğründe
geçecek diye mütemadiyen fısıldasak yukarılara
geçmez mi Melek?

bildiği gibi aksın hayat
bildiğini okusun kader
bildiğim tek sensin benim
bildiğin körkütük aşığım
bu gece
oradan buraya
öpücükten bir hat çek de
doyalım birbirimize
olmaz mı Melek?

HAYATA DAİR

güldüğüme bakma hayat aslında hiç iyi değilim
benden ne kolay vazgeçtin sanki bir tür hobiyim
hıristiyan camisinde Mekke'li müşrik gibi
deveranının içinde uygunsuz ve biçimsizim

sen durma baharlar sun yeni yetmelerine
kırlar sun, çiçekler sun, taze baharlar hazırla
ben burada, bu odada dilsiz uşak gibi dururken
kuşlar uçur, atlar sal, güneşler vadet yarına

burada, bu odada perdeler güneşe kapalı
kırların, kuşların atların umurumda değil
fena yenildim hayat, hoşuna gitti mi söyle
beni geç, bundan sonra baştan çıkaracaklarına eğil

İSTANBUL AĞRISI

ulan İstanbul ne güzelsin
minarelerin vapurların denizin ne güzel
ama bir yanın hep orospu
taa Bizans'tan beridir hep pezevenk bir yanın
denizinin kıyısında bir çocuk
altına serdiği kartonun üstünde
yatar da sanki bin yaşında bir ihtiyar gibi
umurunda olmaz!

işin gücün güzel olanla İstanbul
kendin güzelsin ya, sana ne gerisinden di mi?
denizinin kıyısına çocuklar geleceklerini kusar
sen pazarlıklı sevişmelerin muhasebesini yaparsın
İstanbul lan!
lan İstanbul
sen bu kafayla
yıkılana kadar yaşarsın!

EVE DOĞRU KEDER

keder içlerden ve evlerden
kapı önlerine taşar
erken saatlerde ağrı neye tahvil edilir?

keder bilhassa kenar mahallelerde
işten eve yorgun dönen kızların
köprücük kemiklerinde boy verir

siz duymazsınız
onlarla ben hep bir ağızdan bağırırız

bizi parklar delirtti
bizi çam ağaçları
bizi atlar
bizi babamlar
bizi iddia kuponları
ganyan bayileri
güzel adamlar
güzel kadınlar
bizi patronlar
bizi tabiat
bizi devlet
bizi Allah bile
kollamadı, heyhat!

kim yüzümüze gülse bir şey zannediyoruz
aldanacağımızı bile bile
esasen aldanmak mesele değil de
bizi erken akşamlar delirtti
adam yerine koyulmalar
kozmik bar kahkahaları
inanılmaz şortlu ve yorgun garsonlar
kediler delirtti bizi
sokak aralarından tereddütle
önümüze fırlayan kediler
gece yarısı biten sigaralar delirtti bizi
Beşiktaş ve Tolga Zengin
bir halt olmayacağını bile bile
kurduğumuz hayaller delirtti bizi
son aşk
son tramvay
son servis

ulan insan her şeye mi geç kalır?
bütün son otobüsler durağa yaklaşırken mi kalkar?

neden bütün insanlardan umudunu kesmiş kadınlar
son otobüsün kalktığı anda kederle yüzümüze bakar?

ulan bir şehir niye bu kadar bağırır?
niye orda bütün kuşlar kahırdan uykuya yatar?
kurların ve piyasaların arasında sevgililer
niye durmadan saçmalayıp kavga edecek yer arar?

keder bar içlerinden apartlara doğru savrulur
saldırır suratlara şehrin kiri ve öfkesi
biten gün gelecek günü hatırlatır ve ağlatır
budur ahir zamanlarda yaşamanın
esbab-ı mucibesi!

YAŞADIKÇA YAŞAMAK!

kimsenin öldüğü yok
yaşadığımızla kalıyoruz hepimiz!

birer heyula gibi
dikilirken tepemizde
gündüzler ve geceler
az düşünsek anlarız
belki de esasen
şanslı olanlar sadece
Ehl-i Kubur

olsun madem ölene kadar hayattayız
kalmasa da geleceğe dair umudumuz
geçmişi hatırla
unutma, çok bunaldığımız zamanlarda
sana eskilerden masallar anlatırdım
krallara, şövalyelere ve kahramanlara dair hikâyeler

unutma
yangın yeriydi o zamanlar ülke
ikimiz bir göz odaya sığınıp bütün dünya adına sevişiyorduk
unutma
Sonata Al Chiaro Di Luna dinlerken
KYK"nın yatırdığı krediyle aldığım
Jean-Marc Brocard Chablis'in
kekremsi ve buruk tadını
unutma
Heidegger'e, Benjamin'e, faşizme ve insanların ekseriyetle
kötü olduklarına dair derin mülahazalarımızı
ve devrime dair mutlak inancımızı
unutma

kalmadı artık sığınacak
hafızamızdan başka liman
kralların, şövalyelerin, kahramanların çağı geçti

kimsenin öldüğü yok
yaşadıkça yaşıyoruz işte hepimiz

OLMAMIŞ KAHRAMAN EMEKLİSİ

bir gençlik düşüydüm ben
zarlarım gelmemeye atılı
arkamdan yapılan sağlamaların
birbirini tutmayan sonuçları

derin bir hayal kırıklığı ruhum
bedenim aksak
tenim kül rengi
ben heves edilen her şeyin
uğurlandığı sonsuz durak

ben son müşterisi dün ölmüş
bir mezra kıraathanesi
ben "olmamış kahraman emeklisi"

akşamları bütün güneşler benim odamda batar
kitaplarımın arasına geride kalanları sokuştururum
bütün intihar teşebbüsleri yattığım yerde sonlanır
içimde artık sorulacak soru kalmayışının hüznü
ben oturduğu yerde gelmeyecek vahiyler bekleyen
ben herkesin eyvallah dediği gün doğumunu reddeden

ben bir ıskalanış
ben boşa geçmiş bir ömür
ben kimseden bir şey ummadan
kâbus kovalayan

ben bütün yanılgıların taksim edildiği maksem
ben duruş ve hiç değiştirmeden o duruşu
bekleyen
bir oda sfenksi
atılamayan çığlık
ev fazlası
park artığı
bir laf
uzayıp giden

bir yaşlılık hayaliydim ben
gelmeyen

"kadere karşı plan yapardı eskiden İsmail
hepsi elinde patladı
bir dal bir yaprak gibi zayıf ve iradesizdi
bir zaman geldi anladı
anladıktan sonra
artık gelen de birdi İsmail için giden de bir
varlık da bir İsmail için yokluk da bir
gitmek de bir İsmail için kalmak da bir
uykuları hariç her şey bir
az tasavvuftan anlasaydı İsmail
Hallac'ın bin yıl önce dediğini tasdiklerdi
ama İsmail tasavvuf bilmez
fakir ve önemsiz olduğundan
tasarruf bilir"

Ali Lidar, dördüncü şiir kitabıyla bize dair olan her şeye dokunmaya devam ediyor.

Şehirlerden, sokaklardan, kalabalıktan, aşktan, yalnızlıktan, dualardan, şarkılardan, masallardan, kaybedenlerden, müptezellerden, müezzinlerden, kısacası hayattan ve bizden bahsediyor *Olmamış Kahraman Emeklisi*.

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com